

Arrest

nr. 152 630 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gezien het arrest nr. 150 645 van 11 augustus 2015 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 1 september 2015 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor de Taliban omdat hij ervan beschuldigd wordt als journalist propaganda voor de overheid te voeren en omdat hij weigerde propaganda te doen voor de Taliban.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 december 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en hij, daargelaten de situatie in zijn regio van herkomst, in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende geen beroep in tegen die beslissing waardoor die vaststellingen als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: twee originele dreigbrieven van de Taliban, een kopie van een door de lokale autoriteiten bevestigde verklaring van zijn moeder over zijn asielmotieven, twee originele enveloppen, een brief van zijn advocaat en een schrijven met als titel "nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag".

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan wordt vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met het asielrelaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat hij vervolging door de Taliban vreest omdat hij ervan verdacht wordt overheidspropaganda te hebben verspreid en weigerde pro-Taliban artikels te schrijven, wordt beklemtoond dat verzoekers vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen omdat hij op geen enkele wijze zijn asielmotieven geloofwaardig wist te maken. Het gegeven dat, zo luidt de beslissing, verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag zijn eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, herhaalt en verklaart dat hij omwille van de gebeurtenissen uit zijn asielrelaas nog steeds wordt gezocht door de Taliban, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde beoordeling van het Commissariaat-generaal op te heffen. De door verzoeker neergelegde stukken kunnen, aldus de commissaris-generaal, evenmin de eerder gemaakte appreciatie van het Commissariaat-generaal ombuigen. Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in Kabul of Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt onder andere dat wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielverzoek niet in overweging neemt hij op een met redenen omklede wijze oordeelt dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in de Afghaanse steden Kabul en Jalalabad, alwaar verzoeker, zo wordt geoordeeld, over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker ontkent thans in zijn verzoekschrift dat hij in voormelde steden over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Hij beperkt zich thans evenwel, net als in het eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte schrijven van zijn advocaat, tot het verwijzen naar (meerdere studies omtrent) de socio-economische situatie en meer bepaald de situatie van teruggekeerde vluchtelingen en IDP's, doch hij brengt geen concrete en valabele elementen bij die hetgeen in de bestreden beslissing omtrent de persoonsgebonden redenen waarom hij volgens de commissaris-generaal wel degelijk in die steden over een vestigingsalternatief beschikt, vermogen te ontkrachten of te weerleggen. Met betrekking tot verzoekers argument dat de gronden die hij geacht wordt te verkopen zich in gevaarlijk gebied bevinden en de commissaris-generaal niet duidelijk maakt hoe hij dit zonder gevaar voor zijn eigen leven dient te klaren, stelt de Raad vast dat zijn vrees hieromtrent louter hypothetisch is en op geen enkel concrete ervaring of objectief gegeven steunt, nu uit niets blijkt en verzoeker niet aantoonst (inmiddels) reeds inspanningen te hebben ondernomen om die gronden te trachten te verkopen of zich te informeren hoe dit, bijvoorbeeld door tussenkomst van anderen, mogelijk zou zijn zonder gevaar voor eigen leven. Dit argument doet hoe dan ook geen afbreuk aan en wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker universitair en dus hoogopgeleid is en aldus in de mogelijkheid om in Jalalabad, een stad waar hij een grote band en affiniteit mee heeft, of Kabul, waar een neef van hem woont die beweerdelijk net als hem voor een lokale radiozender werkt, werk te vinden. Waar

verzoeker stelt erop te hebben gewezen dat als IDP hij naar zijn plaats van herkomst dient te reizen om zijn taskara te bemachtigen omdat hij zijn identiteit dient te kunnen aantonen, stelt de Raad vast dat hij bij (de procedure in het kader van) zijn eerste asielaanvraag in het bezit was van een kopie van zijn taskara, welke hij neerlegde.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus 'Afghanistan Veiligheidssituatie Afghanistan - Beschrijving van het conflict', d.d. 20 november 2013, COI Focus 'Afghanistan - Veiligheidssituatie - Regionale analyse' d.d. 5 december 2013, en COI Focus 'Afghanistan - Veiligheidssituatie Kabul - stad', d.d. 5 september 2013) en deze als bijlage aan de verweernota gevoegd (COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie Kabul-stad, d.d. 30 april 2014) blijkt dat er in de Afghaanse steden Kabul en Jalalabad actueel geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van januari 2013 tot en met april 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan en de opmars van IS in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in Jalalabad en Kabul.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 17 juli 2015 een aanvullende nota en een actuele COI "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan", 10 juli 2015, heeft ingediend. Verwerende partij diende tevens p. 1-41 van het EASO-rapport in, de COI Focus "Afghanistan: IDP's en terugkeerders in Kabul", de COI Focus "Afghanistan: Veiligheid op de weg voor burgers", en de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad".

Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

3.2. Ter terechtzitting van 7 augustus 2015, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juni 2015, voert verzoekende partij aan dat er in haar hoofde geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in Jalalabad en verwijst zij naar de aanslag op 18 april 2015 waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoekende partij benadrukt dat uit de informatie van UNAMA blijkt dat in de eerste helft van 2015 het aantal burgerslachtoffers nog nooit zo hoog is geweest. Er zijn reeds verschillende gerichte aanvallen gepleegd sinds meer dan een maand ook in Kabul. Verzoekende partij vervolgt dat ook de sociaal economische situatie in rekening moet gebracht worden en dat er in de COI (p. 11) weliswaar sprake is van een nieuwe politiek ten aanzien van de IDP's maar niet duidelijk is hoe deze politiek in de praktijk wordt uitgevoerd. Verzoekende partij wijst op het hoge aantal van IDP's en het netwerk dat zo langzaam uitgeput raakt. Zij besluit dat het aan het CGVS is om aan te tonen dat een intern vestigingsalternatief reëel is. Verzoekende partij legt ter terechtzitting van 7 augustus 2015 tevens een bundel neer met actuele informatie over de veiligheidstoestand.

Verwerende partij repliceert dat zij naar de aanvullende nota en de actuele informatie in de COI verwijst. Zij licht toe dat er geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan en de gevechten die er zijn

tussen de Taliban en IS zich concentreren in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

3.3. In zijn arrest nr. 150 645 van 11 augustus 2015 wijzigt de Raad zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis. De zaak wordt verder gezet op dinsdag 1 september 2015 teneinde de verwerende partij in de mogelijkheid te stellen kennis te nemen van de nieuwe informatie en een nota in te dienen tegen 25 augustus.

3.4. Op 19 augustus 2015 dient verwerende partij een schriftelijk verslag in waarin zij haar standpunt te kennen geeft met betrekking tot de bundel met informatie neergelegd door verzoekende partij op 7 augustus 2015.

Op 28 augustus 2015 brengt verzoekende partij een aanvullende nota bij waarbij het UNAMA Midyear Report 2015 en vier internetartikelen van Al Jazeera ter kennis worden gebracht.

4.1. Ter terechtzitting van 1 september 2015 stelt verzoekende partij dat zij wenst terug te komen op de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaalt in Kabul en Jalalabad aangezien uit de recente informatie die zij heeft laten worden op 28 augustus 2015 blijkt dat in augustus de situatie veel slechter is geworden met veel aanslagen en veel slachtoffers. Zij vervolgt dat na het overlijden van talibanleider mullah Omar, de taliban bloedige aanvallen hebben gepleegd. Verzoekende partij geeft als voorbeeld dat in april bij een aanslag 152 burgerslachtoffers vielen zoals blijkt uit de recente informatie die zij heeft toegevoegd. De aanvallen die er in Kabul zijn hebben ook invloed op de bereikbaarheid van Jalalabad, zo vervolgt verzoekende partij. Zij bevestigt dat de aanvallen niet direct gericht zijn tegen burgers maar wijst er op dat niettemin het vele burgers zijn die slachtoffer worden van zogenaamde gerichte aanvallen. Wat betreft de aanwezigheid van IS, argumenteert verzoekende partij dat het er niet zoveel toedoet of IS sterk staat in de media of op het terrein nu er wel effectieve aanslagen zijn en de aanwezigheid van IS de situatie verder polariseert. Verzoekende partij wijst er op dat uit de nieuwe informatie tevens blijkt dat het aantal IDP's enorm is gestegen en dat het feit of iemand al dan niet opgeleid is of ervaring heeft geen verschil uitmaakt aangezien de arbeidsmogelijkheden gedaald zijn en terugkeerders opnieuw moeten vertrekken naar Iran of Pakistan om werk te vinden. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij niet kan akkoord gaan met het intern vluchtalternatief. Zij herhaalt dat het aan het Commissariaat-generaal is om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief en zij wijst er op dat er een verschil is tussen de mogelijke schending op grond van artikel 3 EVRM en het bepalen van een intern vluchtalternatief dat een uitzonderingsclausule is op de toekenning van de internationale beschermingsstatus, waardoor ook de algemene omstandigheden en de socio-economische omstandigheden van belang zijn bij het voorstellen van het intern vestigingsalternatief.

4.2. Verwerende partij blijft bij haar standpunt en wijst er op dat ook de nieuwe aanslagen gerichte aanvallen zijn, zoals blijkt uit de informatie, en daarbij inderdaad burgerslachtoffers zijn gevallen.

4.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij ter terechtzitting de motieven in de bestreden beslissing en voormelde beschikking met betrekking tot de vluchtelingenstatus volledig ongemoeid laat en enkel ingaat op de bepaling van een intern vestigingsalternatief in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze motieven met betrekking tot de vluchtelingenstatus blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.3.2. Wat betreft de bepaling van een intern vestigingsalternatief in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat *in casu* terecht werd gesteld dat verzoekende partij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul en Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan de aanvullende nota van verwerende partij d.d. 17 juli 2015 voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.3.2.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan

van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015, gevoegd bij de aanvullende nota van 17 juli 2015 van verwerende partij. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de update van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (zie “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation” van januari 2015; de COI Focus “Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad” van 10 maart 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige

aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke middels een aanvullende nota door verwerende partij werd neergelegd op 17 juli 2015 (COI Focus "*Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan*", d.d. 10 juli 2015) dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan. IS is actief in de provincie Nangarhar en bestrijdt er de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Raad benadrukt samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoekende partij over een veilig en redelijk (her)vestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015; de COI Focus "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015; en COI Focus "*Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015), blijkt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 17 juli 2015, blijkt voorts dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoekende partij zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad. De gevechten tussen IS en de Taliban hebben blijkens voormelde informatie (zie het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015; de COI Focus "*Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015; en COI Focus "*Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015) geen impact op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie die verwerende partij bijbrengt foutief is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. De ter terechtzitting voorgelegde bundel met informatie (een rapport van IDMC getiteld *Still at risk: security of tenure and the forced éviction of IDP's and refugee returnees in urban Afghanistan* van februari 2014; een rapport van IDMC met als titel "*Afghanistan: New and long-term IDP's becoming neglected as conflict intensifies*" van 16 juli 2015; drie artikelen gepubliceerd in het magazine MO, met name "*Terugkeer naar niets*" van 20 november 2014, "*Het onnavoigbare Noorse terugkeermodeel*" van 21 november 2014, en "*Hoe veilig is Kaboel*" van 19 november 2014; en twee artikelen van het Afghanistan Analysts Network (AAN), namelijk "*First wave of 15 attacks? daim and déniai over the Jalalabad bombs*" van 22 april 2015 en "*Highest Civilian Casualties Figures Ever: UNAMA details deaths by mortar, IED, suicide attack and targeted killing*" van 5 augustus 2015) en de bij de aanvullende nota gevoegde documenten (het UNAMA Midyear Report 2015 en vier internetartikelen van Al Jazeera) liggen immers in dezelfde lijn als de informatie van verwerende partij en bevestigen eerder de geciteerde informatie in de nieuwe COI.

Zo wijst verwerende partij er in haar schriftelijk verslag terecht op dat het artikel met als titel "*First wave of IS attacks? Ciaim and déniai over the Jalalabad bombs*" van 22 april 2015 afkomstig is van Kate Clarke en Borhan Osman, die samen met hun team de ontwikkelingen rond IS in Afghanistan op de voet volgen. Hun analyses voor de website van AAN zijn één van de belangrijkste bronnen van de COI Focus van het Commissariaat-generaal. In het door verzoeker neergelegde artikel stellen Kate Clark en Borhan Osman van AAN dat het opeisen van de aanslag op de Kabul Bank op 18 april 2015 door IS in Khorasan "mogelijk" is, "maar erg onwaarschijnlijk". Bovendien bestempelden ze de claim van Muslimdost, als zou IS in Khorasan niets met de zaak te maken hebben, eveneens als

"oncontroleerbaar en van bedenkelijke autoriteit". Verweerder benadrukt hierbij dat de aanslag op de Kabul Bank uitgebreid besproken wordt in de COI Focus dat handelt over de IS in Afghanistan, en dat hierbij meerdere bronnen, waaronder ook het door verzoekende partij neergelegde artikel, geconsulteerd werden. De informatie die verzoekende partij neerlegt, doet dan ook geen afbreuk aan de analyse van de commissaris-generaal, maar sluit juist aan bij voormelde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de aanwezigheid en 'opmars' van IS in Afghanistan.

Waar verzoekende partij, onder verwijzing naar het artikel van Kate Clark (AAN) getiteld "*Highest Civilian Casualties Figures Ever: UNAMA details deaths by mortar, IED, suicide attack and targeted killing*" van 5 augustus 2015, aanvoert dat uit de cijfergegevens van UNAMA blijkt dat de eerste helft van 2015 het hoogste aantal burgerslachtoffers telt sinds de tellingen begonnen zijn, dient te worden benadrukt dat dit artikel betrekking heeft op de situatie in Afghanistan in het algemeen, terwijl het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan (zie *supra*). Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Afghanistan in het algemeen, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, dan wel over een intern vestigingsalternatief beschikt. Het artikel bevat geen informatie over de veiligheidssituatie in de Kabulstad of de stad Jalalabad. Hetzelfde dient gezegd te worden over het UNAMA-rapport, dat betrekking heeft op heel Afghanistan en er nergens informatie is opgenomen die specifiek handelt over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad.

Wat betreft de vier internetartikelen van Al Jazeera d.d. augustus 2015 waarin melding gemaakt wordt van aanslagen in Kaboel waarbij een hoog aantal slachtoffers vielen, merkt de Raad op dat de loutere vaststelling dat er nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focussen gestoeld zijn als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focussen niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De Raad wijst er op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van deze rapporten opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Afghanistan kenmerkt, wordt deze COI Focussen versneld geüpdatet door Cedoca. Bovendien toont verzoekende partij, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat zij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Kabul stad en Jalalabad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch ligt evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier, de aanvullende nota van verwerende partij en uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in Afghanistan, en in het bijzonder Kabul stad en Jalalabad stad, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld aldaar dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door verzoekende partij bijgebrachte informatie is bijgevolg niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er blijkens de beschikbare informatie geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin kan er gesproken worden van een opmars van IS in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul en de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.3.2.2. In de mate verzoekende partij voorhoudt dat niet alleen de veiligheidssituatie in overweging dient genomen te worden maar ook de sociaal-economische factoren belangrijk zijn voor het vaststellen van een intern vestigingsalternatief en het bewijs daar bij de verwerende partij ligt, stelt de Raad vast dat rekening houdend met verzoekende partij haar persoonlijke omstandigheden, van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij zich in elders in Afghanistan vestigt. Zo wijst de bestreden beslissing het volgende uit:

“Immers, zoals uiteengezet in de beslissing die volgde op uw eerste asielaanvraag bent u een volwassen en gezonde hoogopgeleide man. U afstudeerde af van het twaalfde jaar, slaagde vervolgens voor het universitair toegangsexamen en studeerde twee jaar aan de universiteit van Kandahar. Gedurende twee maanden volgde u een cursus Engels. U bent het lezen en het schrijven in beide landstalen machtig en u bezit over computervaardigheden, zoals blijkt uit uw gebruik van de sociale netwerken (CGVS 22/8/2013 p.3, 5, 13; CGVS 4/4/2014 p. 3, 4, 5, 6). Voorts vertelt u dat u gedurende zes maanden in de stad Jalalabad een cursus volgde. Dit verblijf in Jalalabad heeft u een zekere affiniteit met deze stad alsook vriendschappelijke contacten in Jalalabad bezorgd, zoals overigens blijkt uit het feit dat u over facebookvrienden in de stad Jalalabad beschikt (CGVS 4/4/2014 p.4). Via facebook heeft u ook contact met uw neef, die naar eigen zeggen werkt voor een lokale radiozender en in de hoofdstad Kabul verblijft (CGVS 4/4/2014 p.4,5). Daarnaast dient er nog vastgesteld te worden dat u gedurende de vele jaren dat u zich aan studies wijdde een bijkomende bron van inkomsten moet hebben gehad. U vertelt immers dat zowel u als uw broer, die slechts één jaar met u verschildt, in staat waren om minstens tot de twaalfde graad te studeren, terwijl de enige bron van inkomsten van uw familie de opbrengst van de gewassen van jullie vier jeribs landbouwgrond was. U verklaart verder dat uw vader om het leven kwam toen u slechts een jaar oud was, waardoor het werk op de velden door uw grootvader gedaan werd, tot ook hij kwam te overlijden. U en uw broer werkten slechts sporadisch en slechts tot jullie vijftiende op het veld (CGVS 22/8/2013 p.5; CGVS 4/4/2014 p.2, 3, 5). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier moeten eigenaars van slechts vier jerib landbouwgrond bij de categorie van kleine landbouwers ingedeeld worden. Uw voorstelling van jullie leefsituatie, nl. dat zowel u als uw broer als werkkrachten konden gemist worden en dat jullie naar Afghaanse normen lang konden studeren in een gezin van kleine landeigenaars waarbij enkel de arbeid van een oude man inkomsten genereerde, houdt geen steek. Daarbij dient terzijde aangekaart te worden dat uw kennis van de tomatenteelt te pover uitvalt om geloof te kunnen hechten aan uw bewering dat u hielp bij de teelt van dit gewas. Van enkele essentiële handelingen voor het bekomen van een goede tomatenoogst, zoals het verwijderen van de okselscheuten, het dunnen van de trossen, het toppen van de plant en het verwijderen van de voor de trossen hangende bladeren, zijn u geheel onbekend (CGVS 4/4/2014 p.7). Dat uw voorstelling van de familiale inkomsten niet strookt met uw de hogere studies waaraan u zich gedurende vele jaren wijdde, wijst erop dat uw familie nog over andere middelen beschikt om u en uw broer van arbeid te vrijwaren. Deze middelen kunnen naast uw resterende landbouwgrond en uw huis in Darai Nur eveneens door u aangewend worden om een succesvolle vestiging in de steden Kabul of Jalalabad te verzekeren (CGVS 22/8/2013 p.22). Gezien uw hierboven aangehaalde hoog opleidingsniveau, uw vaardigheden, uw affiniteit met de stad Jalalabad en uw contacten in Jalalabad en Kabul kan er besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan in alle redelijkheid kan vestigen in Jalalabad of in Kabul. Uzelf haalt geen geloofwaardige redenen aan die u zouden verhinderen zich in een van deze steden te vestigen. U vermeldt immers enkel uw vrees voor vervolging door de Taliban als hinderpaal. Als u geen probleem zou hebben zou het voor u misschien wel mogelijk zijn om werk te vinden in Jalalabad of Kabul, zo voegt u er aan toe (CGVS 4/4/2014 p.7,8). Er kan derhalve besloten worden dat de steden Jalalabad en Kabul als een volwaardig vestigingsalternatief moeten beschouwd worden bij uw terugkeer naar Afghanistan.”

Waar verzoekende partij verwijst naar de lamentabele omstandigheden waarin IDP's bij terugkeer terecht komen, waarvan zij ter illustratie rapporten ter terechtzitting van 7 augustus 2015 heeft neergelegd, wijst de Raad er op dat dit betoog, hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, geen afbreuk vermag te doen aan het voorgaande, gezien verzoekende partij gelet op haar persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat zij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in de stad Kabul of de stad Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “een IDP settlement”, zal terechtkomen. Voorts wijst de Raad er op dat het hoge aantal IDP's in stedelijke gebieden, zoals blijkt uit de COI Focus “Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul” van 23 februari 2015, er niet aan in de weg staat dat de grote meerderheid van hen die zich in Kabul hervestigen, een flat huren van hun eigen middelen of verblijven bij familie of verwanten. De door verzoekende partij

bijgebrachte informatie is bijgevolg niet van aard om aan te tonen dat de door verwerende partij bijgebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekende partij onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS